

L'APUNT

Satisfacció pels miralls a la dansa

Jordi Bordes

Poques vegades uns espectadors d'un festival hauran ballat tant com al Sismògraf d'enguany. Perquè molts dels espectacles els incitaven a fer-ho fins a convertir-ho en una festa (artistes com ara Ernesto Collado, Quim Bigas i els de Hello Earth). I també perquè el festival convidava a moure's davant d'un mirall amb altaveus incorporats, a la disco oberta Up-ducció a tocar del Principal o a saltar en

llits elàstics amb el lema del Sismògraf: "Puja aquí i balla!" S'han comptat fins a 15.000 espectadors (l'any passat van quedar en 11.500) i hi ha hagut un increment del 30% de programadors, una xifra vital per fer possible la gira de les companyies de dansa. L'antídoto per fer atractiva la dansa és fer-la festiva, tot i que no es pot marginar la dansa més ambiciosa i profunda. Tot un repte.

Un col·lectiu d'artistes del barri reivindiquen que les obres imminents a l'última barraca original del Paral·lel tinguin present la voluntat de la ciutadania

Les vides de l'Arnau

Jordi Bordes
BARCELONA

L'Arnau s'ha donat per mort durant anys. Ni la compra de l'edifici per part de l'Ajuntament de Barcelona el 2011 ha permès arrencar un procés d'obres per habilitar un espai que sigui a gust de tothom. Ara, quan sembla que és l'hora de prendre una decisió per al seu ús cultural i social, sembla que competeixen tres possibles iniciatives: l'Institut del Teatre proposa instal·lar-hi el Museu de les Arts Escèniques; un sector patrimonial demana un espai per a la memòria de la barraca, de 1903, i del Paral·lel, i un col·lectiu (alguns coincideixen amb els que van fer una ocupació durant un cap de setmana, l'abril del 2006) planteja un centre molt obert als veïns, amb un model similar a l'Ateneu Popular Nou Barris.

Aquest col·lectiu va voler legitimar ahir el seu projecte amb una festa d'artistes i veïnat, al davant d'una degradada façana. A la mort de l'Arnau, se

Ahir es va fer una festa reivindicativa al davant del Teatre Arnau, que és propietat municipal des del 2011 ■ MARIA BESORA

L'Institut del Teatre defensa un museu viu, compatible amb la memòria del Paral·lel i el barri

li plantegen ara tres possibles vides. L'Ajuntament i els interlocutors hauran de valorar fins a quin punt poden ser compatibles.

La història sovint va a batzegades. El que semblava per a l'Ajuntament una bona opció el 2011 (cessió perquè una empresa el res-

taurés i l'explotés per un temps limitat) més tard es va veure inadequat. L'Arnau (1993-2000), la sala on va debutar Raquel Meller el 1911, és un local que va viure la glòria del Paral·lel i també el seu terrible declivi, ja que va ser de les últimes a tancar.

L'Arnau es troba en la cruïlla de tres districtes: Sants-Montjuïc, Ciutat Vella i l'Eixample. El seu emplaçament és ideal per fer un record del Paral·lel, que es veu imprescindible en part gràcies a l'exposició *El Paral·lel, 1894-1939*. L'Institut del Teatre tam-

bé vol aprofitar la proximitat del veïnat per fer-se més accessible als ciutadans de carrer. En el manifest d'ahir, la Plataforma Recuperem el Teatre Arnau vol que es decideixi el seu futur "a través d'un procés democràticament radical en què tots els agents participin en igualtat de condicions": "No acceptarem un projecte imposat que negui el diàleg i desatengui les necessitats del veïnat. No volem espais estàtics i privatis. No volem museus imposats. No volem una altra Rambla."

La plataforma manté converses amb partits polítics i també té prevista una reunió amb els responsables de l'Institut del Teatre. La directora de l'Institut del Teatre, Magda Puyo, en declaracions a aquest diari, confia que es trobarà un consens. Perquè el seu discurs museogràfic té molt en compte l'activitats cultural integrant les arts escèniques aplicades (l'ús del teatre amb finalitats socials i de salut) i perquè també es podria trobar un espai on fer actuacions. ■

L'últim tango del Gato Barbieri

Redacció
BARCELONA

Leandro Gato Barbieri, un dels millors saxofonistes llatinoamericans de la història, va morir aquest dissabte als 83 anys a Nova York a causa d'una pneumònia. Nascut a Rosario, l'Argentina, la seva carre-

ra musical va ser extensa i intensa (més de trenta discs editats en donen fe), però res va ser comparable a la popularitat que li va donar la banda sonora que va crear per a la pel·lícula de Bernardo Bertolucci *L'últim tango a París* (1972), per la qual va ser distingit amb un Grammy.

Gato —el sobrenom apel·lava a la seva manera de ser i fer esmunyedissa— Barbieri va rebre al novembre un Grammy llatí a l'excel·lència musical. Feliç, va revelar el secret del seu virtuosisme: "Practicar, practicar i practicar." Va començar a cridar l'atenció a principi dels

Gato Barbieri, adéu a un mite del jazz d'avantguarda ■ ARXIU

anys cinquanta quan va actuar amb l'orquestra de Lalo Schifrin. La fama el va sorprendre durant el moviment del *free jazz* de la dècada dels seixanta i es va consagrar amb les seves gravacions de jazz llatí, d'intensitat emocional extrema, dels setanta.

Així i tot, aquest geni que ho havia tingut tot va iniciar el seu descens als inferns per culpa de diverses addiccions, malalties i altres misèries personals. La seva aventura artística se'n va ressentir amb períodes absent del tot dels escenaris. ■